

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniuersa Theologia Scholastica, Speculatiua, Practica

Ad methodum S. Thomæ, quatuor Tomis comprehensa

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1626

IV. Quo ordine & processu in mente diuina peragatur reprobatio, siue ipsos actus eius inter se, sine eam cum prædestinatione conferamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72856)

perius recitatas aliquo sensu verum dixisse. Nam prima vera est de reprobatione negatiua, seu de reprobatione adæquatè accepta, in ordine ad omnes suos effectus collectiue: secunda de reprobatione strictè ac propriè loquitur; eamque distinctionem vocis reprobationis tertia clarius exponit; vti etiam à nobis factum est.

38 Colligitur secundo, quodnam sit discrimen inter reprobationem & prædestinationem, quo ad causas vtriusque ex parte reprobati. Prædestinatio enim secundum vtrumque suum effectum, & gratiæ, & gloriæ, etiam propriè accepta, nõ habet causam ex parte reprobati: quia id quod in ipso prædestinato est causa gratiæ vel gloriæ, est etiam effectus prædestinationis: at verò peccatum, quod est causa damnationis nostre, non est à Deo, nec adeo est effectus reprobationis: quo fit, vt reprobatio positiua ab eadem gratiæ congrua & gloria habeat causam ex parte reprobati demeritum & peccatum ipsius. Et iure quidem; quia cum Deus sit infinita bonitas, rectè quidem ex se ipso destinat ad gratiam congruam & gloriam, nulla data causa ex parte hominis; vt ita misericordia eius præueniat nos; at verò ex se ipso neminem repellit, & velut indignum à gratia aut gloria positiue excludit; ne prius ille nos damnare, quam nos illum offendere dicamur; licet in hoc sit par ratio vtriusque, quod nec electionis, nec non electionis ad primam gratiam congruam vlla detur causa ex parte reprobati, vt dictum. Qui verò hac de re aliter loquuntur, ex dictis refelluntur.

DVBIVM IV.

Quo ordine ac processu, in mente diuina fiat reprobatio; siue ipsos actus eius inter se, siue eam cum prædestinatione conferamus.

S. Thom. 1. q. 23. a. 3.

1 ANtequam ordinem actuum ipsius reprobationis constituamus, supponendum prius, quinã sint, & quam variis actus ipsius reprobationis. Et quidem Molina q. 23. art. 5. disp. 3. tres actus diuinæ voluntatis ad reprobationem spectantes recenset; vt primus sit voluntas permitendi ea peccata, propter quæ ille damnabitur; cuius effectus est permissio eorundem peccatorum; secundus actus sit voluntas obdurandi peccatorem in iisdem peccatis; cuius effectus est obduratio: tertius est voluntas eundem damnandi; cuius effectus est æterna damnatio, vt fufius retulimus supra dub. 2. assert. 5.

Cæterum hæc partitiõ seu enumeratiõ actuum reprobationis non omni ex parte probatur: non solum quia reprobatio formaliter ad intellectum, non ad voluntatem pertinet, ex dictis dub. 1. sed etiam ob alias causas. Primò quia partitiõ illa non est sufficiens & adæquata; omittit enim reprobationem negatiuam à gloria, seu voluntatem simplicem non præligendi ad gloriam; idque ideo, quia cum non agnoscat prædestinationem ad gloriam ante præuila merita seu media, consequenter negat reprobationem negatiuam à gloria simul in eo instanti factam, vt dictum dub. 1. Deinde non satis idoneè distin-

guit actus reprobationis, in ordine ad negationem gratiæ congruæ, seu permissionem peccati; nec obdurationem rectè vniuersim condistinguit contra permissionem peccatorum, quam primo actui tribuit: quia obduratio prout est effectus reprobationis positiuæ à gratiâ, non solum respicit derelictionem in peccatis præteritis, sed etiam permissionem peccatorum subsequentiũ in poenam peccati præteriti; qua ratione dicuntur homines dati à Deo in reprobum sensum, vt faciant ea, quæ non conueniunt. &c. & vt qui in sordibus est, sordescat adhuc, iuxta dicta dub. 2. Rectius ergo pro primo actu constituisset primam permissionem peccati, ob quod reprobatus est damnandus: secundum, indurationem in eodem, seu etiam permissionem nouorum peccatorum in poenam præcedentis peccati; tertium reiectionem à gloria, siue voluntatem damnandi.

Nos verò suppositis iis, quæ de vario reprobationis modo & effectibus diximus supra dub. 1. & 2. quatuor ad præsens institutum actus, aut quasi actus reprobationis distinguimus. Primus est, reprobatio negatiua à prima gratiâ congrua, præseruante hominẽ à primo peccato, ob quod damnabitur; quæ formaliter nihil aliud est, quàm negatio seu omisiõ electionis seu prædestinationis ad eandem gratiã congruã: quò consequenter spectat etiam voluntas non prædestinandi ad eandem primam gratiam congruã; secundus est reprobatio positiua ab eadem gratiã congrua non prima, seu præseruãte à primo peccato, ob quod reprobatus damnabitur: sed à gratiã congrua liberante ab eodem peccato, seu præseruante à posterioribus peccatis, ob indignitatem reprobati, contractam ex peccato præcedenti; tertius est reprobatio negatiua à gloria; quæ formaliter est nõ præelectio, seu non prædestinatio ad gloriam; quo spectat etiam voluntas non præligendi ad gloriam; quartus est reprobatio positiua à gloria, quò spectat absoluta voluntas excludendi à gloria, & damnatio æterna.

3 Sed & præter hos actus iam recensitos, quib. essentialiter peragitur reprobatio, pertinet et aliquo modo ad reprobationem scientia visionis, seu præscientia absoluta de peccatis reprobati futuris, & ad finem vsq; vitæ seu viæ permanens; quia actus quæ ratione inter sese habeant, dubium est. De quare non minus variæ sunt Doctorũ sententiæ, quam in præced. dubitatione fuerunt adductæ, cum hæc ab eius resolutione pendeat.

Primò enim qui seuerius hac de re sentiunt, docent, Deum eundem ordinem seruasse cum reprobis, quæ cum electis; adeoq; in eodẽ signo rationis, in quo is quosdam efficaciter elegit ad gloriam, voluisse et & decreuisse absolute ac simpliciter, vt alii non consequerentur gloriam. Quare sentiunt, in ipsa et reprobatione negatiua à gloria, includi absolutam reiectionem seu exclusionem à gloria. Tribuitur Durando in 1. dist. 40. q. 2. n. 6. vbi hoc non reperitur, sed in r. d. 41. q. 1. n. 6. & propendet Corduba lib. 1. q. 56. notat, 5. opin. 5. & quidam alii recentiores apud Suarez lib. 5. c. 3. n. 1. Alii hoc restringunt ad quosdam solũ reprobos. Alii dicunt, saltem post præuileum peccatum originale, Deum non habuisse erga omnes reprobos simplicem voluntatẽ, seu complacentiã, quæ ipsos saluos esse vellet, sed potius erga nonnullos contrariã, quæ ipsos vellet eiectos à regno, propter peccatum à

primo parente commissum, vel ab eis etiam contractum, etsi nondum præuisum esset à Deo in ipsis finaliter perseveraturum. Sed horum omnium sententia satis refellit ex dictis dub. præced. assert. 4.

4. Secundò igitur ex iis, qui moderatius sentiunt, Scotus in 1. d. 41. q. 1. hunc ordinem in reprobandis & prædestinandis hominibus assignat: In primo instanti, Deus nondum præuisis meritis vel demeritis, voluit Petrum V. G. beare, circa Iudam verò negativè se habuit: in secundo vocare statuit Petrus, & gratiam suam congruam illi dare; at circa Iudam eodè modo negativè se habuit: in tertio præfinit permittere, ut Iudas laboreret in peccatù, in eòq; perseveraret vsq; ad finem vitæ; quod simul èt ex villarum duarum negationum futurum præuidit; in quarto præuidens Deus utriusq; exitum, decrevit Petro dare gloriam, & Iudam æterno supplicio punire. Eandem Scoti sententiam tuentur Suarez hic lib. 1. c. 8. & 12. & 1. 5. c. 4. n. 9. Bellarminus lib. 2. de grat. & lib. arbit. c. 15. & pleriq; ex illis, qui prædestinationem ad gloriam factam docent ante prævisionem meritorum. Convenit autem hæc sententia cum præcedenti; quod reprobationem negativam à gloria factam docet ante prævisionem meritorum, & simul etiam ante reprobationem negativam à gratia.

5. Illi verò, qui prædestinationem ad gloriam factam esse docent post prævisionem meritorum seu mediocrum, non solum in eo à Scoto, & aliis pro duabus præcedentibus sententiis relatis, dissentiunt, quod reprobationem à gloria absolute & omni modo posteriorem faciunt reprobationem à gratia congrua; non agnoscetes scilicet reprobationem negativam à gloria, quæ sit prior reprobatione à gratia; sed consequenter èt utrumq; ordinem actuum antea relatum improbant: pro quo alium ipsi in hunc modum constituunt, ut videre est apud Vasquez disp. 9. 1. c. 2. In primo instanti Deus utriusq; tam reprobis quam salvandis, affectu simplicis cõplacentiæ, desideravit beatitudinem: quoad actum verò efficacem voluntatis negativè se habuit erga reprobos (adde iuxta hanc sententiam, etiã erga salvandos.) In secundo instanti positivè voluit permittere peccatum, adeoq; negare gratiam congruam reprobis; aliis verò eam dare. In tertio præuidit peccata ad finem vitæ perseverantia in reprobis, in aliis perseverantiam gratiam. In quarto voluit his dare beatitudinem, illos ab ea excludere: & damnare. Improbabat etiam Vasquez, circa Scoti opinionem speciatim, quod in primo & secundo instanti Deus solum negativè erga reprobos se habuisse dicitur. Sed ut bene advertit Suarez lib. 5. cap. 4. n. 5. Scotus in eo primo & secundo instanti non exclusit actum simplicis cõplacentiæ, nec actum seu voluntatem quasi reflexam, non eligendi illos ad gratiam vel gloriam: sed actum voluntatis efficacem, ut superius dub. 1. diximus.

6. Omitto etiam seriem illam instantium, à nonnullis recentioribus traditam, & superius q. 6. dub. 10. relatum, in qua tam prædestinatio ad primam gratiam congruam, quàm reiectio ab eadem, solo Dei arbitratu facta, penitus tacetur & præmittitur; ne videlicet in ea serie quicquam constituatur, unde fateri necessè sit, primum principium ac fontem totius prædestinationis ac salutis nostræ, in solo Dei arbitratu, ante omnem meritorum seu cooperationis nostræ prævisionem, constituendum esse; cum tamè negari minime possit, primam eiusmodi gratiam congruam Deum,

& prædestinare, & denegare quibus vult, solo suo arbitratu, ut ex communi & certa ostensum est assert. 1. dub. præced. & supra q. 6. dub. 1. Unde èt constat, ab ea gratia congrua totius nostræ salutis summam & originem primario & infallibiliter pendere; cuius proinde in hac instantium serie cum primis habenda erat ratio; ut plane constaret, quo ordine ac processu salutis nostræ procuratio, vel etiam reiectio ab eadem, in diuina mente perageretur.

Omitto deniq; etiam eorum sententiam, qui ut nullum ordinem inter prædestinationem ad gratiam & gloriam, & meritorum prævisionem constituunt, ita si consequenter loqui velint, etiam nullam instantium seriem inter reprobationem à gratia & gloria, & prævisionem meritorum constituere possunt, quos superius q. 6. dub. 2. refutauimus.

7. Iam verò ut iuxta nostram præcedentibus dubiis explicatam certi aliquid statuamus, hæc velut principia ex dictis supponimus: I. Voluntatem absolutam reiectiendi, excludendi, reprobandi à gloria, seu non conferendi gloriam, supponere præscientiam peccatorum, ad finem vsq; vitæ perseverantium; ut etiam Gregorius de Valentia, Molina, Suarez, Vasquez, & omnes quos novi, Societatis nostræ Doctores fatentur, contra primam sententiam, ex dictis dub. præced. assert. 4.

II. Voluntatem quoq; obdurandi in peccato perpetrato, supponere præscientiam eiusdem peccati, non quidem ut ad finem vsq; vite perseveraturi; hæc enim permissio requirit & sequitur obdurationem velut conditionem sine qua non; sed ut simpliciter futuri: quod ex communi etiam tradidit Molina q. 23. a 5. disp. 3. & constat ex dictis dub. præced. assert. 5.

8. III. Voluntatem permittendi primum peccatum reprobis, ob quod damnabitur, non supponere scientiam absolutam vilius peccati futuri, sed solum conditionatam: secus est, si loquamur de voluntate permittendi consequentia peccata, quæ in penam nonnunquam peccati præteriti permittuntur, iuxta Scripturam Exod. 7. & Rom. 1. ex dictis dub. præced. assert. 1. & 5.

IV. Si de nuda omissione electionis ad gloriam, vel etiam de voluntate non eligendi ad gloriam, aut non conferendi primam gratiam, seu quod idem est, de reiectioe ab eadem prima gratia cõgrua loquamur, eam factam esse ante præscientiam absolutam peccati, adeoq; sine culpa ipsius reprobis; eius enim, nulla datur causa ex parte reprobis, ut dictum dub. præced. assert. 1. ex certa & communi.

9. V. Reprobationem negativam à gloria, secundum rationem, priorem esse reiectioe à prima gratia congrua; è contrario reprobationem positivam à gloria esse posteriorem reiectioe à gratia. Utrumq; constat ex dictis dub. 1. & 3. Quia reprobatio negativa à gloria facta est in eodem instanti, in quo facta est prædestinatio ad gloriam; reiectio itè à gratia congrua facta est in eod. instanti, in quo alii electi sunt ad gratiam congruam, ut dictum dub. 1. at verò prædestinatio ad gloriam facta est ante prædestinationem gratiæ & meritorum, ex dictis supra q. 6. dub. 4. Ergo & non electio ad gloriam facta est ante non electionem seu reiectioem à gratia congrua. E contrario verò reprobatio positiva à gloria, facta est post prævisionem peccatorum finaliter permanfurorum, prævisio autè, uti & futuritio ipsa

eiusmodi peccatorum, ob quæ reprobis damnatur, facta est primum post reiectionem à gratia congrua; cum peccata illa hanc reiectionem veluti conditionem supponant; si enim reprobi non fuissent reiecti à gratia congrua, non contraxissent peccatum, aut saltem non permansissent in peccato, ob quod damnabuntur. Ergo reprobatio positiua à gloriaratione posterior est reprobatione seu reiectione à gratia congrua.

10 VI. Prædestinationem proinde tum ad gratiam congruam, tum ad gloriam, priorem fuisse in mente diuina, positiua reprobatione, tum ab eadem gratia, tum à gloria: De reprobatione à gloria constat. De reprobatione positiua à gratia congrua patet ex dictis: quia hæc facta est in penam peccati, adeoque post præuisionem peccati, ad quod vindicandum Deus reprobos voluit obdurare: prædestinationem autem ad gratiam congruam, uti & reprobatio negatiua ab eadem, facta est ante præuisionem meritorum aut demeritorum, ut antea dictum. Atque hoc sensu rectè absolute cum alijs docent Vorrilong in 1. d. 4. r. a. 2. & Eckius cent. 4. num. 87. in diuina mente prædestinationem fuisse priorem reprobatione.

11 Ex quibus denique totum negotium in prædestinandis & reprobandis hominibus, sic ordinari debet. In primo instanti, Deus omnibus tam reprobis quam saluandis voluntate simplicis complacentiæ, his verò etiam actu efficaci voluit gloriam: circa reprobos autem quoad eiusmodi actum negatiuè se habuit; licet simul eam ipsam negationem volendo, voluerit eos non eligere ad gloriam. Secundo efficaciter voluit electis gratiam congruam, & media salutis æternæ re ipsa profutura: circa reprobos verò eiusmodi actum non habuit, volens potius ipsis non conferre gratiam congruam, sed eam quam solum fore sufficientem per scientiam mediam cognouerat; qua ratione simul etiam voluit permittere peccata reprobos. Tertio vidit scientia visionis malos sua culpa non cooperatos gratiæ destinatae, sed quouis modo peccatum contracturos, cum quæ eo finaliter decessuros; contrarium præuidit de electis, nimirum aut non peccaturos, aut certe in eo non finaliter perseveraturos. Quarto voluit Deus reprobos punire, ob eiusmodi peccata præuisa, in hac quidem vita, si peccator adultus esset, derelictione, & quandoque aliorum peccatorum permissione, qua in reprobis sensum, dati, à suo sine magis alieni futuri essent; post hanc autem vitam, æterna poena, seu damni & sensus simul, si peccata essent personalia; siue damni solius, si originale tantum: quoad electos autem supposita præuisione perseverantiæ eorundem, locum hic habet voluntas executiua, re ipsa conferendi eis præmium vitæ æternæ, ob præuisa merita, seu præuisam perseverantiam, ut dictum q. 5. dub. 10. Atque assignatus hic ordo nec Angelos quidem excludet, si in quarto instanti poenæ huius vitæ secludantur: cum Angeli statim post primum peccatum fuerint in termino, & poenæ æternæ addicti.

12 Cæterum contra hanc doctrinam, obijciunt, reprobationem negatiuam à gloria, æquipollere reprobationi positiuæ seu absolutæ reiectioni à gloria: Ergo si illa facta est in primo instanti, ante præuisa demerita, idem etiam de hoc dicendum erit.

Antecedens probatur I. quia prædestinatione illa à Deo in primo instanti facta est, ut impleatur mensura illa certa prædestinatorum, quam exigit proportio, quam habere numerus ille debet cum vniuerso, ex dictis cum S. Thoma q. 6. dub. 2. Ergo cum in eo instanti impletus sit numerus, non erit locus prædestinationis aliorum, uti in Architectonica circa lapides; & in conuiuio nuptiali, designatis hospitibus iam repleto accidit.

II. Deus ex vi illius prædestinationis in primo instanti factæ, certus est, neminem reliquorum fore saluandum; Ergo ceteri ex vi huius decreti, seu omni prædestinationis, absolute sunt exclusi.

III. Ex vi illius præelectionis in primo instanti factæ, prouenit, ut Deus circa omnes alios velit se habere negatiuè, & non dare illis gratiam congruam, nec præfinire illis perseverantiam: Ergo in illa electione erga aliquos, & omissione erga cæteros, hi absolute censentur exclusi.

13 IV. Negatiua illa reprobatio æquipollere quodammodo tali diuinæ voluntatis decreto: Volo antecedente mea voluntate, plerisque hominum, non præuiso vilius peccato, non admittere ad gloriam, & supernaturalem beatitudinem: id quod parum videtur differre à Calvinianorum decreto, quo Deo negatur vniuersalis erga omnes saluandos, & serua voluntas, & reprobis consequendi salutem facultas, libertasque arbitrij.

V. Deus in primo illo instanti voluit omnes saluandos prædestinare: Ergo qui in illo instanti non sunt prædestinati, non saluantur; ac proinde iam sunt absolute exclusi. Quæ argumenta quamuis etiam aduersus prædestinationem ad gloriam ante præuisa merita, & vniuersim adeo etiam contra reprobationem negatiuam à gloria à nonnullis obiecta sunt, tamen commode hoc loco iam explicata reprobatione negatiua, eiusque causis, & ordine, dissoluentur.

14 Respondeo igitur ad argumentum, negando antecedens. Ad primam probationem respondetur: proportionem illam numeri electorum non consistere in indiuisibili, sed habere latitudinem, ex dictis supra quæst. 6. dub. 2. Idem dico de mensura celestis ædificij, & numero nuptialis conuiuij: ad quæ tamen si quidam ab initio præ alijs fuerint præelecti, restat tamen facultas tam ex parte Dei, & magis illius Architecti, quam ex parte ipsius loci, seu palatij & triclinij, quosdam etiam alios præterea adijciendi, si accedere non renuant. Aliud est, quando inter homines ipsius ædificij, aut conuiuij destinati ratio non patitur, plures adijci, præter eos lapides, aut conuiuas, qui gratis & ab initio à Magistro vtriusque fuerunt præelecti, ut dictum etiam supra quæst. 5. dub. 5. ad obiect. 1.

15 Ad II. probationem negatur antecedens; nam ex sola illa præelectione certus non est Deus, annon plures sint accessuri: ea enim non obstante, etiam in sensu composito, plures accedere possunt, si ad finem cooperari gratiæ oblatæ velint, uti possunt; quo facto paratus est Deus, etiam stante priore prædestinationis decreto, istos etiam insuper prædestinare ad gloriam; ut dictum q. 6. dub. 4. & supra dub. 1. Dices: Deus saltem per scientiam mediam cognouit, si illos

in primo instanti prædestinaret, cæteros non fore saluos; sicuti cognouit, cæteros non fore saluos, si in eo instanti, in quo Deus aliquos prælegit ad gratiam congruam, illos præteriret. Ergo saltem ex vi illius primæ prædestinationis, accedente scientia media, certus est Deus, neminem reliquum fore saluandum. Respondeo negando antecedens. Nam præelectio aliquorum ad gloriam, nihil facit ad exclusionem aliorum ab eadem gloria, sicut præelectio aliquorum ad gratiam congruam, facit consequenter saltem ad exclusionem aliorum ab eadem gratia congrua.

Ratio diuersitatis est. Quia Deus habet duplicem facultatem prædestinandi ad gloriam, vnam ante præuisionem meritorum; alteram, post præuisa merita; quorum illa huic nihil derogat, vt dictum cit. quaest. 6. dub. 4. at verò non habet duplicem facultatem prædestinandi ad primam gratiam congruam, vnam ante præuisa merita, alteram post præuisionem meritorum: quia impossibile est, primam gratiam dari aut prædestinari ex meritis; si enim ex meritis, iam non esset gratia; proinde non electio gratuita ad gratiam congruam inuoluit absolutam reiectionem ab eadem gratia congrua; secus est de non prædestinatione gratuita ad gloriam, seu de reprobatione negatiua à gloria, vt fufius dictum supra dub. 1. Vbi etiam notandum, Deum non habere præscientiam mediam omnium futurorum contingentium sub conditione, si conditio disparata sit, nisi conditio illa accipiatur adæquatè & secundum omnes condiciones, cum quibus futurum re ipsa conexum est; vt dictum disp. 2. q. 8. dub. 5. qualis conditio in proposito etiam est, quod Deus neminem sit prædestinaturus in aliquo signo posteriori; quæ tamen conditio hoc ipso quod posterior est, & à signis posterioribus dependens, in primo signo impleta dici non potest.

16 Ad III. probationem respondeo, negando antecedens: quia etiam stante præelectione aliquorum ad gloriam, Deus æquè potest etiam cæteris velle gratiam congruam in posteriori instanti: hoc solum discriminis est inter utrosque, quod illis ex vi ipsius primæ præelectionis quodammodo debet gratiam congruam, velut vnicum medium necessarium ad consequendum finem efficaciter in priori instanti intentum; his autem, ex vi quidem præcedentis cuiusmodi electionis & intentionis, non debet; at potest tamen etiam, si velit, destinare gratiam congruam; sicut aduersarij dicunt, omnem gratiam congruam re ipsa esse destinam, ante efficacem voluntatem conferendi gloriam.

Ad IV. probationem negatur itidem antecedens, non enim æquipollet negatiua illa reprobatio decreto illi, quod in argumento obijcitur, sed solum huic: Volo antecedente mea voluntate plerisque hominum, non præuiso vllius peccato, non prælegere gratis ad gloriam; seu non destinare in hoc ipso quidem primo instanti ad gloriam; manente tamen facultate & voluntate saltem implicita prædestinandi etiam plures, in posteriori aliquo instanti, ex præuisis meritis, si ipsi sibi non essent impedimento: præelectio enim illa gratuita aliquorum non tollit, aut impedit facultatem aut voluntatem etiam prædestinandi alios, ex præuisis me-

ritis, si qui merita eiusmodi adferrent, vt sæpius dictum.

Ad V. respondetur, propositionem illam, Deus voluit in primo illo instanti omnes saluandos prædestinare; dupliciter intelligi posse, primò cum præcisione; secundò cum exclusione aliorum. Priori modo sensus est, Deus voluit in eo instanti sigillatim omnes & singulos istos, qui modò saluantur, prædestinare; non habendo tamen voluntatem absolutè excludendi alios, qua nimirum absolutè nollet etiam in sequenti instanti aliquos prædestinare, si in gratia decessuri præuiderentur. Et hoc sensu concessio antecedenti, falsa est consequentia, vt patet. Posteriori modo hic sensus redditur, Deus voluit in primo instanti omnes saluandos prædestinare; ita vt absolutè nollet quenquam etiam in vllò posteriori instanti prædestinare, quicquid tandem ipse esset facturus. Et hoc sensu saltem antecedens, ex dictis: quia non obstante prædestinatione in primo instanti, Deus habuit facultatem & voluntatem conditionatam, etiam prædestinandi alios, si in gratia deccederent.

Dices. Attamen voluntate illa aliquos præeligendi supposita, infallibiliter futurum est, vt nulli alij saluentur. Respondeo negando etiam hoc assumptum: nam ex suppositione sola illius præelectionis, hoc non sequitur, sed ex eo, quod ex reuelatione dicimus, eos qui modo saluantur, ex gratuita prædestinatione & præelectione saluari: reuelatio autem hæc posterior est illa præelectione; & præterea supponit futuritionem reuelatæ rei: proinde ex nulla sententia impedit, quò minus supposito præcisè primi instantis decreto, etiam alij possint saluari; seu quò minus etiam in sensu composito saluatio aliorum cõiungatur non quidem cum ipsa reuelatione, sed cum prima illa voluntate præeligendi alios; quando quidem cum hac simul stare potest voluntas posterior, alios prædestinandi, ex præuisis meritis, vt sæpius dictum.

D V B I V M V.

An & quomodo reprobatio sit certa; & simul cum libertate arbitrary consentiens.

S. Thom. 1. p. q. 23. a. 3. & 7.

17 **A**sertio I. Certa & infallibilis est reprobatio, certusque reproborum numerus, non minus quam prædestinatorum; non tamen ex simili præfinitione Dei, sed potius ex præscientia. Ita S. Thomas hic q. 27. a. 7. vbi ait: *Certus est Deo numerus prædestinatorum, non solum per modum cognitionis, sed etiam per modum cuiusdam principalis præfinitionis. Non sic autem omnino est de numero reproborum, qui videntur esse præordinati à Deo, in bonum electorum, quibus omnia cooperantur in bonum.* Consentunt huic doctrinæ communiter alij Doctores cum Magistro in 1. d. 4. 1. Ratio primæ partis est; quia scientia & voluntas Dei efficax, est certa & infallibilis: reprobatio autem ad scientiam & voluntatem Dei efficacem pertinet ex dub. 1. Secunda pars patet: quia Deus habet certam

& deter-